

פרק ב' בלק

(דף ר"ד ע"ב)

העלמות כולם התקיימו בקיומם ויכלו לסביר את המוחין שמקבלים מהפרצופים שמעליהם רק ע"י מסך וכיסוי

ואצפה, מהו ואצפה. הָא כֵל בְנֵי עַלְמָא מִצְפָּאָן
וּמִחְפָּאָן לְטִיבוֹ קָדְשָׁא בָרִיךְ הוּא, ואפִילוּ
בָעִירִי דְחַקְלָא, וּמָה שְׁבַחָא דְרוֹד יְהִיר מְפַל בְנֵי עַלְמָא
מהו שאמר ואצפה והרי כל בני העולם מצפים ומהבים לטובו וחסדו של הקב"ה ואפִילוּ
בஹמות השדה, ואם כן מה השבח של דוד המלך יותר מכל העולם, אלא, מֶלֶת דָא
שְׁאַיְלָנָא, וְהַכִּי אָמְרוּ לֵי, וְאֵיהי מֶלֶת קְשׁוֹט דָאַתִּי
מִרְחַיִק אלא דבר זה שאלתי וכך אמרו לי ודבר זה אמת ובא מרחוק והיינו מהחכמה
הנקראת מרחוק כמו שבתו מבירוק ה' נראה לי. נְהֹזָרָא קְדֻמָּאָה דְבָרָא
קְדֻשָּׁא בָרִיךְ הוּא, הָזָה נְהִיר עַד דָלָא הָוֹ יְכָלֵין עַלְמָיוֹן
לְמִסְבְּלִיהְיָה האור הראשון שברא הבורא יתברך והיינו אור אבא שהוא הראשון
לפרצופי האצליות לא היו יכולים זוין לוטבלו ולקבל המוחין ממנו שלא על ידי מסך וכיסוי.
מָה עֲבָד קְדֻשָּׁא בָרִיךְ הוּא מה עשה הקב"ה, עֲבָד נְהֹזָרָא
לְנְהֹזְרִיהְיָה, לְאַתְלִבְשָׁא דָא בְדָא עשה אור לאורו לומר שתיקן את
אימא לעורך אבא שיתלבש בה כי נה"י דאבא מתלבשים תוך נה"י دائמא וכן נכנסים להיות
מוחין לווז'. ובן כָל שָׁאָר נְהֹזְרִין וכן כל שאר הפרצופים כי גם הנוק' אינה

הילימוד היומי

לע"ג עמוד סבג בן רחל ז"ל – ולע"ג טרה סבג בת מרסדס ע"ה

יכולה לקבל מוחין دائמא בלי שיתלבשו בנה"י דז"א, עד דעלמיין בלהו **אתקיימו בקיומיו, ייכליין למסבל** עד שהועלמות כולן התקיימו בקיוםם ויכלו לסביר את המוחין שמקבלים מהפרצופים שמעליהם.

כל האורות העליונות הנמשכים בתחרתונים צרייכים מלובש וכיסוי כדי שיוכלו להתחרתונים לסבירם

ובגין כד אתפסטו דרגין, ואתלבשו נהורין ולפי שביל האורת העליונות הנמשכים בתחרתונים צרייכים מלובש וכיסוי כדי שיוכלו להתחרתונים לסבירם لكن התפשטו המדרגות הם החו"ג ראמא המתפשטים בו"ק דז"א וקודם לכן התלבשו בלבוש שלקו מיסוד دائמא, **יאינז אקרזון בנפים עלאיין** וחו"ג אלו נקראים בנפים עליונות לפי שאחר שנתפשטו למטה בו"א הם חוררים וועלם להגדיל את פרצופו, עד דמטו להאי בקר דיוסה עד שם מגיעים ליסוד דז"א שהוא בחינת בוקר של יוסף, **יאיהו נטיל כל נהורין עלאיין** והוא לוקח אותם וכולל אותם בתוכו, **ומגו דכל נהורין עלאיין ביה תלין,** **ויזיה סליק מסיפי עלמא עד סייפי עלמא דלעילא** ומתרוך שכל האורות העליונות כולן תלויים בו כי כל השפעתם היא דרך היסוד, لكن זיוו עולה ומאריך מסוף העולם עד סופו של מעלה הינו עד הדעת דז"א כי פנימיות היסוד עולה עד הדעת להמשיך ממש טיפות החו"ג, **עד דעלמיין דלתתא לא ייכליין** **למסבל** עד שהועלמות שלמטה ממננו שהם יעקב ורחל אינם יכולים לסביר את האורות היוצאות מפי היסוד. **אתא דוד ואתקון האי בוצינא** עד שבא דוד שהוא

הליימוד היזמי

לע"ג עמדם סbag בן רחל ז"ל – ולע"ג שרה סbag בת מרסדס ע"ה

מסוד הגבורות שבעתרת היסוד דז"א ותיקן את הנר הינו את עטרת היסוד שבנה נתנות הגבורות, **חוֹפֶּאָה לְהָאִי בְּקָר דִּיוֹסְפָּת, לְאַתְּחַפְּאָה בֵּיהֶ וְתִיקְוָן** לו על ידי בן כייסוי וציפוי שבו יתבסה היסוד והחסדים לא יצאו ממנה כי הגבורות עומדות שם בעתרת היסוד, **וְלֹקִיִּמָּא עַלְמַיִן דְּלַתְתָּא, בְּסְדוּרָא דְּבוֹצִינָא דָא** וכך יתקיימו הפרצופים למטה ויכולו לשבול את האור בסדר הנר כמו שהוא שהగבורות עומדים בו **וְעַל דָא בְּתִיב וְעַל זָה כְּתוּב בְּקָר אַעֲרָךְ לְךְ וְאַצְפָּה** והינו שדור המלך אומר אל החסדים שביסוד שהם בחינת בוקר ערוץ לך את הגבורות בעטרה ואצפה על ידי בן את היסוד שלא יצאו ממנה החסדים לחוץ **כַּמָּה דְּאָתְּ אָמָּר** ואצפה הוא מלשון ציפוי וכייסוי במו שבתוב (שמות ל"ז) **וְיִצְפָּהוּ וְהַבְּ טַהוֹר.** (נ"א ובגין דההוא בוצינא דוד ביה פליאו וכו') **בְּגִין דְּהַדְוָא בְּוֹצִינָא דְּרוּד אִיהִי, נְבָה תְּלִיָּא** ולפי שזה הנר הינו עטרת היסוד היא שורש נשמו של דוד ובבה תלוי שמירת החסדים שביסוד, **אָמָּר דְּאִידָּהו לִיהְנוּ חִופֶּאָה לְהָאִי בְּקָר** لكن אמר דוד שהוא היה החיפוי והכיסוי לחסדים אלו. **אָתָּא רְבִי אָבָא וְנִשְׁקִיהִ, אָמָּר אַלְמַלָּא לֹא נְפֻקָּנָא בְּאַרְחָא, אַלְאָ לְמַשְׁמַע מַלְהָדָא דָי** בא רבי אבא ונשקו לרבי אלעזר אמר אלמלא לא יעצמי בדרך אלא לשם דבר זה היה מספיק לי.

רבי אלעזר שולח את היונה שתודיע לרבי יוסף שיתרחש לו נס והוא יקום מהוליו

עד דְּהָוָ אַזְלִי, בעודו הולכים בדרך לרבי יוסף חמיו של רבי אלעזר. **הָא**

הילימוד היזמי

לע"ג עמדם סbag בן רחל ז"ל – ולע"ג שרה סbag בת מרסדס ע"ה

יונח חד מטה לגביו רבוי אלעזר שריאת וקא מצפצפה קפיה באה יונה לפני רבוי אלעזר והתחילה לעפצע לפניו. אמר רבוי אלעזר, יונח בשורה מהימנא להיות תדריר בשליחותיך אמר רבוי אלעזר אל הינה, יונה, תמיד הייתה נאמנה בשליחותך, זילוי ואימא ליה, הא חבריא אתה לגביה, ואני עמזהו לבי אמר רבוי יוסי שהחברים ברכם לבא עצמם ואני עמם. ונסה יתרחש ליה לתרתא יומין ויתרחש לו נס שלשה ימים שיקום מחלתו, ולא ינפוז עלייה דחילו, הא בחדוה אין איזlein לגביה וללא יכול עליו פחד מחוליה זה כי אנו באים אליו בשמהה (א). אתיב זמנא אחרא ואמר שב רבוי אלעזר פעם אחרת ואמר לא חדינא סגיא אין אני שמח הרבה ובאיש בעינזוי סגי, על חד

* * * אור הרשב"י *

(שמות כ"ב כ) יובן בס"ד כי ידוע שהhaftפילה ציריך שתהיה בשמהה, ואם האדם יתפלל בשמהה אווי התקבל ברצון, ידוע שכל והיה הוא לשון שמהה, וזה שאמר "והיה כי יצעק אל" והוא לשון שמהה רוצה לומר שם מתפלל בשמהה, אווי ושמעתיכ כי חנון אני מתפלל בשמהה. וכבעין זה ביאר המשנית שתפילהו מתתקבלת. וכבעין זה ביאר המשנית רבי דן סגנול שליטא ביאור לפסוק במשל (יח יד) רוח איש יבלבל מחלחו ורוח נאה מי ישאהנה, כשהאדם יש רוח איש זה הכה לבלב מחלחו, אבל אם הרוח נאה והרוח נשברת, מי ישאהנה, אין מה שישא אותו להתגבר על הצרה (ע"י בית ועד ח"ג במה שהאריך בו).

(א) ועל ידי השמהה מתמתקים הדינים ואדם יוצא מכל הצורות ובמו שדרשו דורשי רשומות על הכתוב בישעה "כי בשמהה תצאו".

ורבינו יהודה החסיד כתוב (ספר הפסידים סימן יח) "שורש התפלה שמחת לב בהקב"ה שנאמר (דרה"א ט"ז י) התחלו בשם קדשו ישמח לב מבקש הי' ולפיכך הי' דוד מלך ישראל מננן בכנור על כל תפלותו וומרותו כדי למלאות לבבו שמחה באהבתו של הקדוש ברוך הוא". ונודלה מעלה התפילה כשהיא בשמהה להתקבל לפני הי' יתריך, ובמו שכותב הבן איש חי בספר אדרת אליהו "והיה כי יצעק אליו, ושמעתיכ כי חנון אני"

* * * הלימוד הויומי *